

บทที่ 5

สรุป และเสนอแนะ

5.1 สรุป

การค้าประเวณีเป็นปัญหาสังคมประการหนึ่งที่สำคัญและมีอยู่ทั่วโลกโดยเฉพาะประเทศที่มีฐานะยากจนทางเศรษฐกิจจะมีจำนวนผู้ที่ค้าประเวณีมาก แนวคิดในการควบคุมการค้าประเวณีหรือระบบกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการค้าประเวณี (Legal Systems Governing Prostitution) ที่ใช้ในประเทศต่าง ๆ ก็มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ บางประเทศถือว่าการค้าประเวณีเป็นความผิด ห้ามค้าประเวณีเด็ดขาด (Prohibitionist System) หรือบางประเทศไม่ถือว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดโดยตัวเอง แต่มุ่งปราบการค้าประเวณี และเอาผิดต่อผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (Abolitionist System) ในขณะที่บางประเทศยอมรับให้มีการค้าประเวณีถูกต้องตามกฎหมาย แต่อยู่ในพื้นที่พิเศษที่ได้รับอนุญาต (Legalizationist System) จากแนวคิดที่แตกต่าง ทำให้มุมมองต่อการค้าประเวณีแตกต่างกัน เป็นผลให้นโยบายด้านการค้าประเวณีต่างกันด้วย และที่เป็นปัญหาคือ การมีทัศนคติที่ต่างกันในทางระหว่างประเทศว่า การค้าประเวณีชายที่สมัครใจนั้น ควรถือเป็นความผิดหรือไม่

การค้าประเวณีซึ่งเชื่อกันว่ามีมานาน คู่ไปกับประวัติศาสตร์โลก และเริ่มแรกกระทำโดยผู้หญิง แต่ปัจจุบันการค้าประเวณีได้ขยายตัวไปยังเพศชายที่มีการค้าประเวณีมากขึ้น และอาชีพนี้ก็ได้รายได้มากพอสมควร และมากกว่าหญิงค้าประเวณีเสียอีก นอกจากนั้นการค้าประเวณีโดยผู้ชายยังมีการประกอบธุรกิจกันในหลายรูปแบบและแฝงตัวไปยังสถานบันเทิงหรือสถานบริการต่าง ๆ นอกจากค้าประเวณีโดยชัดแจ้งซึ่งอยู่ในกลุ่มผู้ชายค้าประเวณีแบบไร้สังกัดเป็นส่วนใหญ่ ในด้านทัศนคติต่ออาชีพนี้ แม้เป็นอาชีพที่ไม่อยากทำ แต่ชายค้าประเวณีก็ไม่ถึงกับรังเกียจอาชีพนี้ ทำให้มีการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีมากขึ้น โดยกลุ่มผู้ชายที่มาค้าประเวณีส่วนใหญ่จะเป็นพวกชายรักร่วมเพศ (Homosexual) และมีชายจริงอยู่บ้าง ในขณะที่ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่จะเป็นชายรักร่วมเพศ เช่นเดียวกันโดยมีหญิงมาใช้บริการบ้าง แต่ไม่มากนักเมื่อเทียบกับผู้ชาย

เมื่อประเทศต่าง ๆ มีการตระหนักถึงปัญหาการค้าประเวณีที่มีมากขึ้น รวมทั้งการนำเด็กมาค้าประเวณี ซึ่งเป็นที่มาของปัญหาสังคมต่าง ๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาโรคภัยไข้เจ็บที่มาจากการค้าประเวณี มีการนำแนวคิดที่ว่าด้วยการควบคุมการค้าประเวณีที่เป็นที่ยอมรับปฏิบัติส่วนใหญ่ในสังคมระหว่างประเทศ ซึ่งก็คือระบบปรามการค้าประเวณี (Abolitionist System) มาบัญญัติเป็นกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณี เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในทางระหว่างประเทศต่อรัฐสมาชิก นำไปอนุมัติการเป็นกฎหมายภายในต่อไป ซึ่งกฎหมายที่เป็นที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีขายโดยตรงที่สุด คือ อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1949 ซึ่งมีหลักการในการเอาผิดต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น กล่าวคือ ลงโทษต่อผู้ที่เป็นผู้ชักชวน จัดหา ล่อมา ซึ่งบุคคลเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอม และผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่นก็ต้องได้รับการลงโทษ (Article 1 (1) (2)) และผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลือไม่ว่าจะด้านการเงิน หรือสถานที่เพื่อใช้ในการประกอบกิจการการค้าประเวณี (Article 2 (1) (2)) มีการลงโทษในความผิด เตรียมการความพยายาม (Article 3) และมีวิธีการอื่น ๆ ในทางวิธีสบัญญัติ ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินคดี การปฏิบัติต่อเหยื่อจากการค้าประเวณี รวมไปถึงพันธุกรรมในทางระหว่างประเทศ ที่ให้มีความร่วมมือกันด้านต่าง ๆ เช่น ข้อมูลของผู้ค้าบุคคลเพื่อค้าประเวณี นอกเหนือจากการนำเอาหลักสิทธิมนุษยชนที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนฉบับต่าง ๆ เช่น ปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 มากล่าวอ้างเพื่อต่อต้านการค้าประเวณีหรือการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลว่าเป็นการละเมิดต่อเกียรติศักดิ์ของความเป็นมนุษย์ เป็นการนำเอาคนลงเป็นทาส และในทางอาญาระหว่างประเทศยังถือว่าการนำคนลงเป็นทาส หรือการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลค้าประเวณี ยังเป็นความผิดต่อความสงบเรียบร้อยระหว่างประเทศ เป็นอาชญากรรมที่กระทำต่อความเป็นมนุษย์และสิทธิของคน โดยมีการวางหลักการให้รัฐต่าง ๆ สามารถใช้เขตอำนาจสากล (Universal Jurisdiction) เพื่อลงโทษต่อผู้กระทำความผิดที่กระทำต่อความเป็นมนุษย์ของบุคคลอื่น

ในประเทศไทยเองมีการประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีฉบับใหม่ในปี พ.ศ. 2539 และได้เพิ่มเติมมาตรการลงโทษต่อผู้ที่เกี่ยวข้องแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งรวมถึงการนำเด็กมาค้าประเวณี โดยเพิ่มบทลงโทษต่อผู้เกี่ยว ผู้เป็นบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่นำบุตรหรือผู้อยู่ในอำนาจการปกครองหรือสนับสนุนให้มีการค้าประเวณี

ของบุตรหรือผู้อยู่ในอำนาจปกครองของตน นอกจากนี้ยังเพิ่มมาตรการการเสนอคำประเวณีในรูปแบบการโฆษณา หรือเผยแพร่เพื่อการค้าประเวณี อันจะเป็นการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีที่รอบด้านมากขึ้น นอกเหนือจากกฎหมายอาญา ที่วางบทลงโทษในฐานะอนาจารต่อผู้ที่ใช้บริการต่อชายค้าประเวณี และรวมไปถึงมีความพยายามในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย เพื่อคุ้มครองการค้าต่อหญิงและเด็กให้คุ้มครองถึงเด็กชายด้วย และเพิ่มเติมกฎหมายอาญาในการคุ้มครองผู้ชายจากการนำไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งรวมถึงการค้าประเวณี ซึ่งการแก้ไขเสร็จสิ้นแล้ว

โดยทั้งนี้มาตรการที่เน้นการเอาผิดต่อผู้แสวงหาประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีนอกจากจะมีการยอมรับหลักการในอนุสัญญาระหว่างประเทศแล้ว ยังมีการยอมรับหลักการนี้ในการบัญญัติเป็นกฎหมายภายในของประเทศต่าง ๆ เช่น กรณีของญี่ปุ่นที่ประกาศใช้ Prostitution Prevention Law, 1956 ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ ให้ลงโทษต่อผู้ค้าประเวณีที่กระทำอันเข้าข่ายที่กฎหมายกำหนดห้าม โดยลงโทษต่อผู้ที่เป็นคนกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง เช่นผู้ที่ยอมรับหรือเรียกร้อง หรือสัญญาที่จะรับค่าตอบแทนเพื่อให้ผู้อื่นค้าประเวณี ผู้จัดหา ผู้จัดการสถานที่ ผู้ช่วยเหลือด้านเงินทุน สิ่งปลูกสร้าง

หรือในกรณีของประเทศอินเดียที่มีการวางหลักการลงโทษต่อผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นผู้สนับสนุน ผู้ช่วยเหลือด้านเงินทุน สถานที่ก่อสร้าง ผู้ที่จัดหา ล่อพานักค้าประเวณี หรือผู้เกี่ยวข้องอื่น มาตั้งแต่การใช้กฎหมาย The Suppression of Immoral Traffic in Women and Girls Act, 1956 และคงหลักการในกฎหมายฉบับใหม่คือ The Immoral Traffic in Persons Prevention Act, 1986 โดยเพิ่มเติมการคุ้มครองต่อผู้ชาย และให้ความสำคัญต่อการนำเด็กมาค้าประเวณีโดยเพิ่มโทษให้สูงขึ้น

ซึ่งปรากฏว่าทั้งสองประเทศนี้เป็นภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1950 ซึ่งอนุสัญญานี้มีรัฐสมาชิกถึง 70 ประเทศในปี ค.ศ. 1994 และมีการนำเอาหลักการในอนุสัญญามาใช้เป็นแม่บทในการบัญญัติกฎหมายภายในของรัฐที่มีได้เป็นภาคีอนุสัญญาด้วย ประเทศไทยเองก็มีได้เป็นภาคีในอนุสัญญานี้ก็นำเอาหลักการของอนุสัญญานี้มาบัญญัติไว้เช่นกัน ในกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีที่ได้ตราขึ้นใหม่

ที่สำคัญอีกประการหนึ่งในกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้มีการวางหลักการในส่วนวิธีสบัญญัติ ทั้งในส่วนขั้นตอนพนักงานสอบสวน ขณะพิจารณาในชั้นศาล โดยเปิดโอกาสให้มีการให้การสงเคราะห์ต่อผู้ค้าประเวณีที่เป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีเองหรือเป็นเหยื่อจากการค้าประเวณี และมีการให้จัดตั้งสถานแรกรับสถานคุ้มครอง

ครองและพัฒนาอาชีพ เพื่ออบรมฟื้นฟูจิตใจ และพัฒนาอาชีพต่อผู้ที่ต้องการเลิกประกอบอาชีพ การค้าประเวณี

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีการวางมาตรการทางกฎหมายทั้งในระดับระหว่างประเทศ และระดับภายในประเทศ เพื่อแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี แต่ผู้วิจัยก็เห็นว่ายังมีข้อบกพร่องที่ควร ทำการแก้ไข กล่าวคือ

1. ด้านทัศนคติต่อการค้าประเวณีชาย

ในส่วนของเด็กชายนั้น ทัศนทางสังคมระหว่างประเทศให้ความสำคัญเป็นอย่างดี และมีกลไกในทางระหว่างประเทศ รองรับปัญหาการนำเด็กชายมาค้าประเวณี และการแสวงหา ประโยชน์ทางเพศรูปแบบอื่นร่วมกับการค้าประเวณีเด็ก แต่ในระดับประเทศไทย พบว่า สังคมยังคงไม่ให้ความสนใจต่อเด็กชายค้าประเวณีเท่าใดนัก เนื่องจากเด็กเหล่านี้เป็นเด็กจรจัดไม่น่าสนใจ และไม่ให้ความสำคัญใด ๆ กับเด็กชายค้าประเวณี เมื่อเปรียบเทียบกับหญิง และเด็กหญิง

ในส่วนของชายค้าประเวณี นั้น ทั้งทัศนระหว่างประเทศบางกลุ่ม และทัศนคติ ของคนไทยไม่ให้ความสนใจต่อการค้าประเวณีชายเนื่องจากเหตุผลทางสรีระ และลักษณะการทำงาน ของชายค้าประเวณีที่ไม่เห็นว่าการค้าประเวณีชาย จะมีปัญหาอย่างไร ทั้งที่แท้จริงการค้า ประเวณีชายจะเป็นปัญหาในระยะยาว ต่อตัวผู้ค้าประเวณี ทั้งการดำเนินชีวิต และพฤติกรรมทาง เพศ ที่จะเบี่ยงเบนจากชายปกติ และต่อสังคมที่จะทำให้เกิดค่านิยมผิด ๆ ต่อผู้ชายในการ ประกอบอาชีพ ว่าการค้าประเวณีชายไม่เป็นความผิด ได้เงินมารก และเป็นอิสระในการทำงาน ซึ่ง จะส่งเสริมค่านิยมทางวัตถุมากขึ้น

2. มาตรการทางกฎหมาย

จากทั้งมาตรการทางกฎหมาย ระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในยังมีบาง ประเด็นที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะพิเศษของการค้าประเวณีชาย

ในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศเอง ความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมายให้ มีประสิทธิภาพ โดยรัฐสมาชิกยังขาดกลไกในการดูแล โดยเฉพาะการบังคับใช้ตามอนุสัญญาว่า ด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1949 ยังมีปัญหาการขาดกลไกในการควบคุมการปฏิบัติตามบทบัญญัติในอนุสัญญา ทำให้เกิด ปัญหาการบังคับใช้ และการไม่นำบทบัญญัติบางประการมาบังคับใช้ การคุ้มครองโดยกฎหมาย ระหว่างประเทศบางฉบับที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ไม่ครอบคลุมในการคุ้มครองต่อชายผู้ค้า

ประเพณี และก็เป็นความยากลำบากในการจะบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นพหุภาคี โดยได้รับความยอมรับปฏิบัติตามโดยพร้อมเพรียงจากนานารัฐ เป็นผลให้รัฐที่มีได้ยอมรับอนุสัญญาอันเป็นกฎหมายระหว่างประเทศไม่เกิดพันธกรณีในการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญา และอนุสัญญาดังนี้ยังมีภาคีน้อย รัฐส่วนใหญ่ยังไม่เป็นสมาชิก ทำให้มีผลต่อการบังคับในทางระหว่างประเทศ

ในส่วนของกฎหมายภายในของไทยคือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2539 ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ในส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 และกฎหมายที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ คือ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 ต่างมีข้อบกพร่องที่ควรกล่าวถึง คือ

- การขาดความชัดเจนในการดำเนินคดีอาญา (รายละเอียดดูในส่วน 4.2.1.2) ที่มีความขัดแย้งในเรื่อง อำนาจการควบคุมตัวผู้ต้องหาที่กระทำความผิดตามมาตรา 5, 6 พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษระหว่างมาตรา 32 พ.ร.บ.ป้องกัน และปราบปรามการค้าประเพณี และมาตรา 87 วรรค 2 ประมวลวิธีพิจารณาคriminalอาญา ประกอบมาตรา 4 พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวง และวิธีพิจารณาคriminalอาญาในศาลแขวง
- การขาดบทลงโทษต่อความผิดขึ้นตระเตรียมการเพราะการถือเป็นการผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเพณีต้องเป็นความผิดสำเร็จแล้ว
- การขาดลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศ บางกรณีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการค้าประเพณีชายซึ่งปัจจุบันการบังคับให้ร่วมเพศ เป็นการอนาจารธรรมดา ซึ่งลักษณะความผิดน่าจะมีการกำหนดความผิดเฉพาะ
- การขาดกฎหมายที่เป็นการควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อการค้าประเพณีเป็นการเฉพาะ ซึ่งกฎหมายภายในของไทยมีเพียงการลงโทษในฐานะเผยแพร่สื่อลามก และอนาจารตามพระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช 2471 และประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 287 แต่ไม่สามารถเอาผิดต่อการค้าประเพณีผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้สะดวก เพราะไม่มีกฎหมายควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต แต่ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถใช้อำนาจมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2539 เพื่อเอาผิดต่อผู้

ใช้อินเตอร์เน็ต เพื่อคำประเมินได้จนกว่าจะมีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการใช้สื่อทางคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะในโอกาสต่อไป

3. มาตรการกลไก และการปฏิบัติ

ในทางระหว่างประเทศ มีองค์การระหว่างประเทศเป็นกลไกสำคัญในการดูแลปัญหาการค้าประเวณีเด็กชาย ซึ่งเป็นองค์การตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ.1989 แต่ในกรณีของชายค้าประเวณีไม่มีองค์การที่ดูแลปัญหาการค้าประเวณีชายโดยตรง นอกจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนที่ดูแลปัญหาสิทธิมนุษยชนเป็นการทั่วไป

ในส่วนของ การปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีนั้น การปฏิบัติทางระหว่างประเทศ มีความชัดเจนในกรณีความร่วมมือระหว่างประเทศทางอาญา ที่มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติมาก ดังนี้เนื่องจากการที่อนุสัญญาที่ว่าด้วยการค้าประเวณีมีปัญหาด้านการบังคับใช้ และขาดองค์การกลางจึง ทำให้การทำงาน NGOs และการใช้หลักความร่วมมือระหว่างประเทศสามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีเด็กชายได้มาก โดยเฉพาะกรณีของเด็กชายค้าประเวณีที่มีการถูกนักท่องเที่ยวดังต่างชาติทำอนาจารก็มีทั้งองค์กร NGOs ติดตามผล และรัฐเจ้าของสัญชาติของผู้เสียหายตกลงกันในการใช้ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อช่วยในการดำเนินคดี แต่กรณีของชายค้าประเวณีเนื่องจากทัศนคติทางระหว่างประเทศที่แตกต่างกันต่อปัญหาการค้าประเวณีชาย ทำให้การปฏิบัติในการแก้ไขปัญหานั้นขึ้นกับรัฐจัดการภายในเอง

ในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ในส่วนวิธีสบัญญัติ ได้บัญญัติให้มีการวางมาตรการทางสังคมสงเคราะห์ต่อผู้ค้าประเวณี ซึ่งรวมถึงชายผู้ค้าประเวณีด้วย โดยบัญญัติให้มีการจัดตั้งสถานแรกรับ และสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ เพื่อให้การฟื้นฟูจิตใจ ซึ่งให้เห็นถึงการกระทำความผิด การพัฒนาอาชีพ เพื่อให้ผู้ค้าประเวณีเลิกอาชีพนี้ แต่จากการสัมภาษณ์พบว่า ในการจัดตั้งสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพนี้ มีการจัดตั้งให้การสงเคราะห์แต่เฉพาะหญิง และเด็กซึ่งค้าประเวณีโดยไม่มีสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพต่อชายผู้ค้าประเวณี จึงน่าจะเป็นการเลือกปฏิบัติและการสัมภาษณ์กับเจ้าหน้าที่กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ทำให้ทราบถึงปัญหาในการให้การช่วยเหลือต่อผู้ค้าประเวณีอีกหลายประการกล่าวคือ

- เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญต่อการนำเด็กชายมาค้าประเวณี โดยจะมีการปฏิบัติการที่ไม่ต่อเนื่อง ขึ้นอยู่กับความสนใจของสังคมในแต่ละช่วง โดยไม่มีการจับกุมผู้ละเมิดหรือแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็กชาย หรือผู้ชายผู้ค้าประเวณี
- ไม่ค่อยมีการจับกุมเด็กชายหรือผู้ชายค้าประเวณี เพื่อให้มีโอกาสในการรับการสงเคราะห์ เพื่อฟื้นฟูจิตใจและพัฒนาอาชีพ
- หรือถ้ามีการจับกุมตัวผู้ค้าประเวณี ก็จะมีการปรับจำนวนประมาณ 500 บาท แล้วปล่อยตัวไป โดยไม่ส่งตัวให้กับเจ้าหน้าที่ของกรมประชาสงเคราะห์ เพื่อส่งตัวเข้าสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ทำให้เจ้าหน้าที่ของกองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่เต็มที่
- การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ เพื่อกวาดล้างสถานบริการที่มีการค้าประเวณีหรือสนับสนุนการค้าประเวณี แต่รับผลประโยชน์จากเจ้าของสถานบริการเหล่านั้น ในลักษณะให้ความคุ้มครองหรือปล่อยปละละเลย ไม่จับกุม หรือแจ้งล่วงหน้าเพื่อจะมีการปฏิบัติการ เป็นต้น
- ความรุนแรงที่ใช้ต่อผู้เข้ารับการฟื้นฟู โดยเฉพาะกับกรณีของเด็กชาย ซึ่งเป็นผลให้เด็กไม่อยากเข้ารับการฟื้นฟูเพราะกลัว และเปื้อน่าย สถานสงเคราะห์ของรัฐ จึงหลีกเลี่ยงการเข้าสถานฟื้นฟู และพยายามหลบหนีออกมา และยังไม่มียุทธศาสตร์เฉพาะเด็กชาย โดยรวมไว้กับเด็กที่ทำผิดอาญาอื่น ๆ
- ปัญหาขององค์กรที่ขาดการประสานงานกันในการฟื้นฟู เพราะมีการดำเนินการในลักษณะเป็นเอกเทศจากกัน ทั้งที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และนโยบายเดียวกัน
- การฟื้นฟูตามมาตรการสังคมสงเคราะห์ ได้มุ่งฟื้นฟูกับตัวผู้ค้าประเวณีทั้งกฎหมายบังคับ และสมัครใจ เพียงด้านเดียว แต่ไม่มีมาตรการฟื้นฟูที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณีส่วนอื่น ที่สามารถใช้หลักการสังคมสงเคราะห์ บำบัดฟื้นฟู เพื่อสร้างทัศนคติที่ถูกต้อง และปรับพฤติกรรมทางเพศ โดยกฎหมายมุ่งใช้มาตรการลงโทษทางอาญาเพียงด้านเดียว

4. มาตรการนโยบาย

ในกฎหมายระหว่างประเทศ กลุ่มสิทธิมนุษยชน อันมีนโยบายชัดเจนไม่เห็นด้วยกับการค้าประเวณี ในทุกกรณีไม่ว่าจะถูกบังคับหรือยินยอมเนื่องจากนโยบายของสิทธิ การค้าประเวณีเป็นการค้ามนุษย์รูปแบบหนึ่งอันขัดต่อหลักการสิทธิมนุษยชน

แต่ในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศ ว่าด้วยการค้าประเวณี ค.ศ. 1949 เนื่องจากมีสมาชิกน้อยเพียง 70 ประเทศ ทำให้นโยบายและหลักปฏิบัติของอนุสัญญาไม่เป็นแนวทางนโยบายและแนวทางปฏิบัติกับสังคมระหว่างประเทศ อย่างแท้จริง แต่นโยบายเกี่ยวกับเด็ก รัฐส่วนใหญ่มีนโยบายร่วมกัน ในการใช้การคุ้มครองเด็ก และต่อต้านการนำเด็กมาแสวงหาประโยชน์ทางเพศในทุกกรณี ซึ่งเด็กชายค้าประเวณีก็ได้รับการคุ้มครองนโยบายนี้ด้วย ดังที่ปรากฏในอนุสัญญา ค.ศ. 1989 ในส่วนอารัมภบท

ในส่วนของนโยบายของไทยที่มีนโยบายระยะยาว และมีทั้งการป้องกันปราบปรามฟื้นฟู มีความไม่สอดคล้องต่อข้อเท็จจริง ของเด็กชายเร่ร่อน ซึ่งไม่สามารถรับการปฏิบัติ ตามแผนป้องกันได้ และการที่มีองค์กรดูแลมากหลายระดับ น่าจะทำให้การดำเนินงานเข้าร่วมถึงการขาดมนุษยธรรมต่อเนื่องภายหลัง จากมีการบำบัดฟื้นฟูแล้ว เพื่อความครบถ้วน

5. ทรัพยากรและข้อมูล

ในทางระหว่างประเทศ ทรัพยากรและข้อมูลจะเป็นหลักอยู่กับกรณีเด็กมารวมทั้งข้อมูลของเด็กชายค้าประเวณีด้วย และมีหน่วยงานในการหาข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูล วางมาตรการช่วยและเสนอมาตรการต่อรัฐต่าง ๆ

แต่ในกรณีของชายค้าประเวณี จากเหตุผลความแตกต่างด้านทัศนคติและไม่มีองค์กรโดยตรงในอนุสัญญา ค.ศ. 1949 ทำให้ขาดองค์กรดูแลอย่างชัดเจน

ในส่วนของประเทศไทย เราขาดแคลนทั้งทรัพยากรและข้อมูลเนื่องจากขาดการปฏิบัติการอย่างต่อเนื่อง และขาดความสนใจต่อปัญหาการค้าประเวณีชาย

ต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงความประสงค์ ในการลงโทษต่อกระบวนการค้าประเวณี

- ในส่วนของตัวผู้ค้า

ทั้งกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายใน ที่ว่าการค้าประเวณีส่วนใหญ่จะไม่มีความหมาย เอาผิดต่อผู้ค้า เนื่องจากพิจารณาว่าเด็กชายหรือผู้ขายค้าประเวณีเป็นเหยื่อ ในทางเพศ เว้นแต่กรณีบางประเทศมีบทลงโทษต่อคนร่วมเพศ เพศเดียวกัน เช่นกลุ่ม อิสลามก็จะเป็นผลร้ายต่อตัวผู้ค้าประเวณีชายด้วย แต่กรณีของเด็กชายนั้นในทางระหว่างประเทศจะไม่ลงโทษเลยต่อเด็ก

กฎหมายประเทศไทย นั้นแม้จะลงโทษต่อการกระทำบางอย่างที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

ว่าด้วยการค้าประเวณี แต่ก็ลงโทษน้อย และไม่ถือว่าการค้าประเวณี เป็นความผิด ถ้าไม่กระทำการที่ขัดต่อกฎหมาย

- ในส่วนของตัวกลาง

ทั้งกฎหมายภายใน และกฎหมายระหว่างประเทศ จะมุ่งลงโทษต่อบุคคลที่เป็นตัวกลางในฐานะผู้จัดหา ผู้สื่อลง เจ้าของสถานบริการ ให้ต้องรับผิด เพราะเป็นผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น

- ในส่วนของครอบครัว

ต้องแบ่งพิจารณาเป็น 2 กรณี คือ ในกรณีของเด็กชาย ทั้งกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายไทยจะลงโทษต่อ พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ยอมให้มีการนำบุตรหลานของตนไปค้าประเวณี (เด็กอายุไม่เกิน 18 ปี) แต่ในประเทศไทย จากกรณีเด็กชายค้าประเวณี ส่วนใหญ่เป็นเด็กเร่ร่อน ไม่มีครอบครัวใกล้ชิดทำให้การเอาผิดต่อครอบครัว เดิมของเด็กเร่ร่อนที่ค้าประเวณีทำได้ยากเพราะครอบครัวเดิมอาจไม่ทราบว่าลูกหลานมาค้าประเวณีได้

ส่วนในกรณีของผู้ใหญ่ค้าประเวณี ไม่มีกฎหมายเอาผิดต่อครอบครัว ชายค้าประเวณี ทั้งกฎหมาย ระหว่างประเทศ และกฎหมายภายใน

- ในส่วนของผู้เกี่ยว

ต้องมีการแยกพิจารณาออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มของเด็กชายค้าประเวณี (ผู้ชายอายุไม่เกิน 18 ปี) ทั้งกฎหมายภายในของไทย และกฎหมายระหว่างประเทศเอาผิดต่อผู้เกี่ยวแม้ว่าเด็กจะยินยอมก็ได้ เนื่องจาก กฎหมายต้องการคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศทุกรูปแบบ รวมไปถึงการเอาผิดตามกฎหมายอาญาของไทยฐานทำอนาจาร

ส่วนกรณีของชายผู้ใหญ่ นั้น กฎหมายระหว่างประเทศไม่มีการเอาผิดต่อผู้เกี่ยวไว้และกฎหมายไทยที่ไม่มีการเอาผิด ผู้เดียวเว้นแต่เป็นกรณีบังคับชายค้าประเวณีให้ร่วมเพศ ก็สามารถเอาผิดต่อผู้เกี่ยวฐานอนาจารได้

- ในด้านการบังคับใช้กฎหมาย

ในทางระหว่างประเทศการบังคับกฎหมายเพื่อเอาผิดต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีชายนั้น ในกรณีของผู้ชายใหญ่ จะเกิดปัญหาเนื่องจากกฎหมายที่เฉพาะคืออนุสัญญา ค.ศ. 1949 ขาดสภาพบังคับอย่างแท้จริง และแนวทัศนคติในระหว่างประเทศต่อชายค้าประเวณีที่ต่างกัน ทำให้การปฏิบัติการบังคับใช้กฎหมายจึงเป็นไปตามกฎหมายภายในของประเทศ แต่ในกรณีของเด็กชาย โดยผลของอนุสัญญาปี ค.ศ. 1989 ที่มีสมาชิกมากทำให้การบังคับใช้ เกิด

ประสิทธิภาพ ร่วมมือกันในการให้ความคุ้มครอง ต่อเด็กชายจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ในทุกกรณี

แต่ในประเทศไทย ทั้งกรณีของชายค้าประเวณีและเด็กชายค้าประเวณี ขาดสภาพการ บังใช้กฎหมายต่อกรณีของชายค้าประเวณี เนื่องจากปัญหาครอบครัวหรือทัศนคติทางสังคมที่มี ต่อปัญหาการค้าประเวณีชาย ทำให้ขาดความเอาใจใส่ในการบังคับใช้กฎหมาย ต่อกรณีการค้า ประเวณีชาย

- ในด้านประชาสังคม

ชุมชนในทางระหว่างประเทศ ให้ความสำคัญต่อปัญหาการค้าประเวณีเด็กชายมากกว่ากรณีของชายค้าประเวณี เนื่องจากเล็งเห็นว่าเด็กควรถูกดูแลทะนุถนอมและเอาใจใส่เพื่อเป็น กำลังของโลกต่อไป และไม่สนับสนุนให้มีการนำเด็กไปแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศทุกรูปแบบ แต่ในกรณีของชายค้าประเวณีประชาคมระหว่างประเทศไม่ให้ความสนใจและมีข้อแตกต่าง จากการคุ้มครอง และการติดตามกรณีศึกษา

NGOs เพื่อหน่วยงานเอกชน ที่มีส่วนสำคัญในการด้านข้อมูล สืบรวจ หาข้อเท็จจริง หรือเสนอต่อองค์การ IGOsหรือรัฐบาลและเป็นตัวกลางในการประสานความร่วมมือระหว่าง ประเทศ

ในส่วนของประเทศไทย สังคมไทย ไม่ให้ความสนใจในต่อทั้งเด็กชายค้าประเวณี และ ชายค้าประเวณี และมีทัศนคติไม่ดีต่อการค้าประเวณี เห็นเป็นอาชีพ ที่น่าอับอายแต่ส่วน NGOs ได้ให้ความสนใจ ต่อปัญหาเด็กชายค้าประเวณีพอสมควร ทั้งการติดตามให้คำปรึกษา และเสนอ เรื่องราวให้หน่วยงานรับผิดชอบ ทำการแก้ไขปัญหา

จึงเห็นได้ว่าทั้งระดับระหว่างประเทศ และระดับภายในของประเทศไทย ก็มีปัญหา ในการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีชาย ในส่วนต่อไปผู้วิจัยจะเสนอแนะวิธีการแก้ไข

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากส่วนหัวข้อที่แล้ว ผู้วิจัยได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาและข้อบกพร่องต่าง ๆ ของมาตรการ ทางกฎหมาย และมาตรการสงเคราะห์ตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณี จึงได้ขอเสนอแนะใน ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. มาตรการทางกฎหมาย

ในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศ ควรมีการตั้งองค์กรในระดับระหว่างประเทศ เพื่อดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าประเวณี และศึกษาถึงปัญหาการค้าประเวณีเพื่อปรับปรุงกฎหมายระหว่างประเทศต่อไป ให้มีการบังคับใช้กับบุคคลที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากชายค้าประเวณีรวมทั้งมาตรการที่ใช้เพื่อคุ้มครองหญิง และเด็กตามกฎหมายไทยระหว่างประเทศ เช่น อนุสัญญา ค.ศ.1949 ก็ควรจะขยายผลปฏิบัติการณ์ตามอนุสัญญาโดยองค์กรระหว่างประเทศ ทั้ง NGOs และ IGOs ควรขยายของเขตการทำงานให้รวมถึงชายค้าประเวณีด้วย เพราะการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จากการค้าประเวณีโดยผู้ชายเมื่อคำนึงถึงหลักว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ก็ย่อมละเมิดสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกับกระทำต่อหญิง และเด็ก เพราะเป็นการทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน ควรมีการแสวงหาความร่วมมือในทางระหว่างประเทศเพื่อป้องกันและร่วมกันแก้ไขปัญหา การค้าประเวณีที่มีลักษณะข้ามชาติ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบการให้การศึกษาต่อนักท่องเที่ยวในชาติ ที่จะเข้าไปท่องเที่ยวในประเทศอื่น หรือเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศของตน กรณีประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงศีลธรรม และบทกฎหมายที่จะลงโทษ โดยเฉพาะถ้ามีการละเมิดทางเพศต่อเด็ก หรือผู้ชายที่อยู่ในเกณฑ์กฎหมายคุ้มครอง ต้องมีการร่วมกันในการจับกุมและลงโทษผู้ที่กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีทั้งตามกฎหมายรัฐที่ความผิดเกิดขึ้น และกฎหมายรัฐเจ้าของสัญชาติผู้กระทำผิด ในกรณีเป็นคนชาติไปกระทำผิดในต่างประเทศ

ในส่วนของกฎหมายภายในของไทย ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะส่วนการเอาผิดต่อผู้เตรียมการ ความพยายามหรือผู้ให้การช่วยเหลือด้านการเงินหรือสถานที่ปลูกสร้างต่อผู้ที่ดำเนินการกิจการค้าประเวณี ส่วนของกฎหมายอาญายังขาดการกำหนดโทษต่อบุคคลที่ดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของชายค้าบริการทางเพศเพื่อเอาผิดต่อบรรดาเจ้าของกิจการ แมงดา ผู้ชักพาไป หรือผู้ที่มีส่วนรู้เห็นในการนำผู้ชายมาค้าประเวณี โดยเฉพาะกรณีของการได้ผลประโยชน์จากการค้าบริการทางเพศของเด็กชาย มีการออกกฎหมายเพื่อรับมือต่อการค้าประเวณีรูปแบบใหม่ โดยเฉพาะกรณีการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นการเฉพาะโดยเร็ว และควรเพิ่มฐานความผิดต่อการบังคับให้เด็กชาย หรือชายที่ถูกบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรค และทางปาก เป็นฐานความผิดฐานใหม่ จากฐานอนาจาร เนื่องจากลักษณะการถูกกระทำ แตกต่างจากอนาจารปกติ

2. มาตรการการสงเคราะห์ต่อผู้ขายค้าประเวณี

ควรมีการจัดตั้งสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพสำหรับผู้ขายค้าประเวณี และเด็กชายเช่นเดียวกับผู้หญิงและเด็กหญิง เพื่อเปิดโอกาสให้การศึกษา และพัฒนาอาชีพต่อผู้ขายค้าประเวณี

ควรกวาดขันให้มีการจับกุมต่อสถานบริการที่มีการค้าประเวณี หรือสนับสนุนให้มีการค้าประเวณีโดยผู้ขาย เพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณีโดยผู้ขาย โดยเฉพาะเป็นการช่วยเหลือเด็กชายที่มักจะถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากผู้อื่น

มีการให้การศึกษาและทำความเข้าใจต่อชายที่จะเข้ามาสู่การค้าประเวณีถึงความเหมาะสม และโรคร้าย รวมทั้งศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

มีการให้การบำบัดฟื้นฟูต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในสวนอื่น ๆ เช่นกรณีผู้เที่ยวใช้บริการ

รวมถึงให้หน่วยงานของรัฐให้ความสำคัญต่อการค้าประเวณีโดยผู้ขายว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรให้มีอย่างแพร่หลาย และให้การคุ้มครองต่อสวัสดิภาพของเด็กชายที่ถูกเอาเปรียบ ไม่ว่าจะจากการถูกกระทำอนาจารทางเพศจากผู้เที่ยว ยังรวมถึงการถูกนำเป็นวัตถุในการจัดทำเพื่อสื่อลามกอนาจาร ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมโลกและประเทศไทยควรให้ความสำคัญให้มากขึ้น

3. สนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องกัน และแก้ไขปัญหาธุรกิจอย่างจริงจัง และจัดสรรงบประมาณพอเพียง

4. สร้างทัศนคติในการให้การช่วยเหลือผู้กระทำความผิด และผู้ค้าประเวณีอย่างถูกต้อง เพื่อการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี โดยผู้ขายจะมีผลในทางปฏิบัติสอดคล้องกับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ที่จะมีประสิทธิภาพในการป้องกัน และปราบปราม

5. การให้การสงเคราะห์ฟื้นฟูผู้ที่มีพฤติกรรมใช้บริการทางเพศไม่เหมาะสม

ตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีของไทย เน้นการฟื้นฟูต่อตัวผู้ค้าประเวณีอย่างเดียว* แต่ก็ยังให้ความสำคัญต่อผู้หญิงมากกว่ากรณีชายค้าประเวณีโดยมิได้กล่าวถึงการฟื้นฟูผู้ที่ใช้บริการทางเพศอย่างไม่เหมาะสม กรณีนั้นเป็นพวกรักร่วมเพศกับเด็ก หรือนิยมร่วมเพศกับเด็ก โดยมุ่งเน้นลงโทษมากกว่าฟื้นฟู เพราะแท้จริงแล้ว ถ้าได้มีการนำมาตรการทางสังคม

* พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติในเรื่องการฟื้นฟูไว้ แต่เฉพาะตัวผู้ค้าประเวณีเท่านั้น ตามมาตรา 33 - 34.

สงเคราะห์มาปรับใช้กับผู้ใช้บริการทางเพศ แล้วน่าจะสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเรื่องเพศ และการใช้บริการทางเพศในบางกรณีได้ เช่น ให้บริการกับเพศเดียวกัน เพราะผู้ใช้บริการทางเพศบางคนยังมีจิตใจที่ไม่ใช่อาญากรอย่างแท้จริง ถ้าใช้กระบวนการทางจิตวิทยามาช่วย และมีมาตรการทางกฎหมายและสังคมสงเคราะห์มารองรับต่อไป

ในสหรัฐอเมริกาได้มีแนวคิดในการอบรมและฟื้นฟูต่อผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Treatment Programmes)¹ ซึ่งจะประกอบด้วย การเข้ารับการอบรม การดูวิดีโอทัศน การสร้างการประชุมอภิปราย โดยมีมุ่งหมายที่จะเติมช่องว่างที่เกิดขึ้น โดยใช้การแนะนำแนวทางเพศ (Sexual Information) โดยจะตรวจสอบถึงความผิดพลาดในเรื่องความเชื่อ การป้องกันและจำกัดการรักษาสุขภาพ ในการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศ การพัฒนาการไวต่อความรู้สึก ต่ออารมณ์ของผู้ใหญ่และเด็กที่เป็นเหยื่อ จากการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศที่ตนเองไม่ต้องการ โดยการช่วยเหลือจากทีมงานที่เป็นมิตร ที่จะแก้ไขสังคมในเรื่องแรกนี้ จะพยายามปฏิบัติในการนำผู้บำบัดเข้าสู่การบำบัดในช่วงแรก และรักษาไว้ซึ่งการมีสัมพันธ์ภาพ และฝึกฝน ให้มีความมั่นใจที่เหมาะสมและสังเกตกริยาท่าทางการแสดงออกของผู้รับการบำบัด การใช้วิดีโอศึกษาย้อนถึงพฤติกรรมที่มักเกิดจากการถดถอยของระบบประสาท การนิยมความรุนแรง หรือความประหม่ามากเกินไป วิเคราะห์ถึงปัญหาจากการปฏิบัติจริงในชีวิต การควบคุมนิสัย การมีมนุษยสัมพันธ์ในทางที่ดีขึ้น การแสดงต่อความชอบและรูปแบบการแสดงออก ช่วยเหลือผู้ล่วงละเมิดทางเพศ ในการต่อสู้กับสภาพการณ์นำไปสู่ความล้มเหลวของการบำบัด และจัดการล่วงละเมิดทางเพศให้หมดไป จากการเป็นส่วนหนึ่งในความผิดทางเพศ และอาจเลือกผู้สังเกตการณ์เพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือให้การบำบัดประสบผลสำเร็จ

แต่ผู้รับการฟื้นฟูผู้ใดที่ไม่สามารถตอบสนองกรณีฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ ต่อเป้าหมายทางเพศที่ยอมรับได้ ไม่สามารถที่จะได้ประโยชน์จากการอบรมในเวลาที่เหมาะสม จึงเป็นพวกแรกที่ถูกช่วยเหลือที่จะปรับปรุง ขั้นตอนการกระตุ้นต่อเรื่องเพศที่ถูกต้อง²

จะเห็นได้ว่าสหรัฐอเมริกา มีนโยบายฟื้นฟูกับผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งต้องรวมถึงผู้ใช้บริการทางเพศ ซึ่งถ้าประเทศไทยนำวิธีการในการให้ความรู้ การศึกษาพฤติกรรมและ

¹D. J. West, Sexual Crimes and Confrontations (Great Britain : Gower Publishing Company Limited; 1987) Page 251.

²D. J. West, Ibid, Page 252.

การติดตามสังเกตการณ์ มาใช้กับพวกที่นิยมใช้บริการทางเพศกับเด็กเพศเดียวกัน หรือกับเด็กหญิงก็น่าจะช่วยให้เขาเหล่านั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสม เพราะการเป็นพวกรักร่วมเพศ (Homosexual) หรือพวกนิยมร่วมเพศกับเด็ก (Pedophilia) ในทางสังคมสงเคราะห์ ถือว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม การให้การสงเคราะห์ต้องมีการศึกษาถึงพื้นฐานทางจิตใจ การได้รับการเลี้ยงดูในอดีต ความปกติทางร่างกายและฮอร์โมน แล้วศึกษาต่อถึงพฤติกรรมในการดำรงชีวิต จากนั้นการสงเคราะห์จะอยู่ในรูปแบบการเปลี่ยนพฤติกรรมในกรณีที่มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงได้ หรือให้มีความกล้าในการยอมรับความเป็นตัวของตัวเอง แต่ให้ปรับรูปร่างพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่นกรณีชอบร่วมเพศกับเด็ก

ในทางสังคมสงเคราะห์ได้เสนอแนวทางในการสงเคราะห์ หรือให้ความเป็นธรรมต่อผู้ที่ประพฤติดังกล่าว หรือมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมือนผู้อื่น พอสรุปได้ว่า

- 1) เสนอให้ช่วยเหลือฟื้นฟูปัญหาทางอารมณ์และจิตใจ ตามลักษณะเฉพาะปัญหาแต่ละบุคคล
- 2) เน้นให้ครอบครัวมีการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมแก่ลูก ให้ประชาชนรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง
- 3) ช่วยเหลือด้านการฝึกทักษะและวิชาชีพ และให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทางกฎหมายหรือวิชาชีพอื่น ร่วมมือกันในการกำหนดมาตรการอย่างไร เพื่อให้ความเป็นธรรมกับบุคคล ที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมือนผู้อื่นเพื่อมิให้ตกเป็นเหยื่อผู้อื่น และมีให้บุคคลเหล่านี้ไปก่อความเดือดร้อน หรือสร้างปัญหาสังคม หรือก่ออาชญากรรมขึ้น
- 4) มีองค์กรที่ดำเนินการ โดยเฉพาะและประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ
- 5) การกำหนดกฎหมายด้านความผิดเกี่ยวกับเพศ ควรมีการพิจารณาในเรื่องสภาพทางจิตใจ ของผู้ที่ประพฤติดังกล่าว (sex offenders) โดยทั้งนี้ ต้องพิจารณาถึง
 - 5.1) วัตถุประสงค์กฎหมายที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ ควรเขียนความหมายของพฤติกรรมที่ผิดปกติต่าง ๆ ไว้ให้ชัดเจน และสามารถเข้าใจได้

³วันทนีย์ วาสิกะสิน, ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526), หน้า 139.

⁴วันทนีย์ วาสิกะสิน, เรื่องเดียวกัน, หน้า 401.

5.2) ก่อนพิจารณาตัดสินผู้ประพฤติดังกล่าว ควรมีการตรวจสอบทางจิตใจจากจิตแพทย์ว่า มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่

5.3) ควรมีการรักษาทางจิตใจตั้งแต่อยู่ในช่วงการคุมประพฤติ ถ้าสภาพทางจิตใจผิดปกติอย่างแท้จริง ควรได้รับการรักษาในโรงพยาบาลสำหรับโรคจิต และระวังมิให้ผู้ประพฤติดังกล่าวก่อความเดือดร้อน

5.4) ผู้ประพฤติดังกล่าว ควรได้รับความช่วยเหลือทางจิตใจและด้วยความเข้าใจมากกว่าการเน้นการลงโทษ

จากแนวคิดของฝ่ายสังคมสงเคราะห์ก็มีความสอดคล้องกับความพยายามของสังคมระหว่างประเทศตามที่ได้เสนอไว้ในแผนการปฏิบัติการ (Agenda for Action) ที่ออกในคราวมีการประชุม World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children ที่สต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน วันที่ 27 - 31 สิงหาคม ค.ศ. 1996 เพราะในส่วนของว่าด้วยการฟื้นฟูและการคืนสู่สังคม (Recovery and Reintegration) ข้อ f) ระบุว่า "มิให้ใช้แต่เฉพาะมาตรการลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเพศต่อเด็กเท่านั้น แต่ควรใช้มาตรการด้านสังคมศาสตร์การแพทย์ (socio-medical) และมาตรการทางจิตวิทยา (psychological measures) เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นการปฏิบัติการต่อมาตรการสังคมสงเคราะห์เพื่อบำบัดฟื้นฟูผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณี ในส่วนที่ฟื้นฟูได้ นอกเหนือจากใช้มาตรการลงโทษเพียงอย่างเดียว ก็จะทำให้ผู้ใช้บริการทางเพศกับชายผู้ค้าประเวณีหรือกับเด็ก จะลดจำนวนลงได้ ก็จะทำให้ผู้ค้าประเวณีลดลงด้วย

ดังนั้น การแก้ไขปัญหาค้าประเวณีชาย จึงควรใช้ทั้งมาตรการป้องกันปราบปราม มาตรการฟื้นฟูต่อตัวผู้ค้าประเวณี ถึงทัศนคติ พฤติกรรมทางเพศ และฟื้นฟูต่อผู้ที่เป็นผู้เกี่ยวข้องที่มีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน นอกจากจะเน้นการลงโทษแต่อย่างเดียว เพื่อวางกระบวนการคืนสู่สังคมให้กับผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน

6. สร้างจิตสำนึกทั้งระดับระหว่างประเทศ และระดับภายในประเทศ ให้เห็นความสำคัญของปัญหา การค้าประเวณีชาย ทั้งเด็ก และชายค้าประเวณี ว่าควรให้ความช่วยเหลือต่อผู้

⁵f) adopt not only legal sanctions against the perpetrators of sexual crimes against children, but also socio-medical and psychological measures to create behavioural changes on the part of the perpetrators. ดูหลักการของ Agenda for Action ในส่วนที่ 3.3.2

ตัวเอง และผู้เที่ยว เพราะเป็นผู้ที่มีความผิดปกติในพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจ และการเข้าสังคม การดำเนินชีวิต ในระยะยาว

7. ตระหนักถึงลักษณะเฉพาะตัวของเด็กชาย และผู้ชายค้าประเวณี ในโอกาสที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต การศึกษาอบรมวิชาชีพ เพราะกลุ่มชายค้าประเวณีไม่ได้รับความสนใจ ที่จะช่วยเหลือเท่าที่ควร

ดังนั้น จากการศึกษาวิจัย จึงเห็นได้ว่า มาตรการทางกฎหมาย และมาตรการฟื้นฟู ก็เป็นมาตรการสำคัญในการป้องกัน และปราบปราม การค้าประเวณี โดยผู้ชาย แต่ถ้าจะพิจารณาเฉพาะมาตรการกฎหมายซึ่งมีความบกพร่อง ทั้งตัวกฎหมาย และทางปฏิบัติ ซึ่งแม้จะแก้ไขแล้ว แต่ถ้าไม่ปฏิบัติการร่วมกับมาตรการทางการฟื้นฟูแล้ว การแก้ปัญหาจะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะโดยความเป็นจริงกฎหมาย เป็นเพียงมาตรการหนึ่งในหลาย ๆ มาตรการที่ประกอบกันเข้าเป็นมาตรการป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณีโดยผู้ชาย

แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่ายังคงควรวางมาตรการรองรับ ภายหลังจากใช้มาตรการฟื้นฟูสภาพ ทั้งผู้ค้าประเวณี และตัวผู้ใช้บริการที่เบี่ยงเบนทางเพศ เสร็จสิ้นแล้ว ควรจะมีมาตรการอื่น ๆ ภายหลังอีก เพื่อเป็นการติดตามผลการฟื้นฟู และการประเมินว่าผลสำเร็จว่าหลังจากฟื้นฟูแล้ว ผู้บำบัดฟื้นฟูกลับไปค้าประเวณีอีกหรือไม่ แล้วจะทำอย่างไรที่จะป้องกันการกลับไปค้าประเวณีอีก หรือถ้าไม่กลับไปจะวางมาตรการอย่างไรในการช่วยเหลือเพื่อให้ผู้ผ่านการบำบัดฟื้นฟูจะสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งแท้จริงก็เป็นการป้องกัน การกลับมาค้าประเวณีอีกในระยะยาว

จากข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยจึงหวังว่าจะมีการนำไปปฏิบัติ เพื่อให้การแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีโดยเฉพาะการป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณีโดยผู้ชายจะสัมฤทธิ์ผลในทางปฏิบัติ